
СПРАВЖНІ ГЕРОЇ

ДАР'Я БУРА

**ВІТАЛІЙ
МАРКІВ**

Харків
«Фоліо»
2020

«Це судять не мене — це судять Україну! Але я не здамся, я повинен боротися!» — сказав мені Віталій під час побачення по відеозв'язку перед початком розгляду апеляції його справи в Мілані. До зняття всіх звинувачень і звільнення, до торжества правосуддя й перемоги України залишалося 65 днів апеляційного процесу.

Ми обговорювали стратегію його захисту на апеляційному процесі. Я розповідав йому про результати розслідування справи про загибель італійського фотокореспондента та російського перекладача 24 травня 2014 року в Слов'янську, яке провела Національна поліція України. Про отримані докази його невинуватості. Італійська феміда виділила нам 15 хвилин...

Так, Віталію, у твоїй справі було настільки багато політики, що в Італії вона вийшла за рамки розслідування трагедії — загибелі людей. Це ще один прояв брудної гібридної війни проти України

Війни, в якій фейки та маніпуляції масовою свідомістю використовуються не менше, ніж кулі й міни.

Віталій Марків — юнак, романтик, що приїхав у 2013-му із сонячної благополучної Італії на крижаний київський Майдан.

Віталій Марків — чоловік, воїн, нацгвардієць, за плечима якого війна, обстріли, загибель товаришів.

Марків — справжній патріот України, на долю якого випало абсурдне обвинувачення у вбивстві, неправедний суд із фейковими доказами, вирок суду міста Павії, за яким його очікувало 24-річне ув'язнення, і три роки, чотири місяці і два дні за ґратами, і, нарешті, повне виправдання і зняття всіх звинувачень в апеляційному процесі.

Ми боролися кожен день із цих 1222, вірили в перемогу і домагалися правосуддя. МВС не залишить свого солдата — це була наша тверда позиція, кожен день і на кожному етапі. І ми перемогли!

Ця книга про долю одного українця та про долю України. Про ціну, яку всі ми винні за свободу і суверенітет своєї країни.

Це підручник справжнього патріотизму, сили духу й віри у свою Батьківщину!

Арсен Аваков

«Я — український солдат, я — патріот України, довіряю італійському правосуддю».

Вранці 12 липня 2019 року військовий Національної гвардії України Віталій Марків виступив із останнім словом у суді італійського міста Павія, додавши, що завжди захищатиме Україну.

За ґратами Марків перебував із 30 червня 2017 року, відтоді як його затримали в аеропорту Болоньї. Українського солдата звинувачували у тому, що, перебуваючи на горі Карачун у 2014 році, він передав українській армії інформацію про місце знаходження італійських журналістів, від мінометного обстрілу якої начебто ті й загинули. За час досудового слідства звинувачення Марківу змінили з «умисного вбивства» на «причетність до вбивства».

Слова Віталія розбилися вщент по завершенню судового засідання, під час якого судді визнали його винним у вбивстві італійського фотокореспондента Андреа Роккеллі та його російського перекладача Андрія Міронова, які за-

гинули 24 травня 2014 року поблизу гори Карачун неподалік Слов'янська Донецької області України, та засудили до 24 років ув'язнення. Це на сім років більше, ніж просила прокуратура. Суддя пояснила таке рішення тим, що Марків не визнав своєї вини у вбивстві цивільних журналістів.

Захист відкидав усі звинувачення, наполягаючи на тому, що журналісти перебували в воєнній зоні без розпізнавальних знаків та засобів особистого захисту і стали жертвами перехресного вогню. Активісти і журналісти проводили власні розслідування, шукають свідків, спілкувались з незалежними спеціалістами, відвідували Донбас. Їхньою метою було чесне розслідування загибелі журналістів.

Тим часом, італійська сторона відмовилася від проведення слідчих дій на місці події, а також проігнорувала пропозиції України щодо створення спільної слідчої групи, які лунали після арешту Марківа.

Український військовий понад три роки провів в італійській тюрмі суворого режиму.

УКРАЇНСЬКА КРОВ

Травень 2014 року був гарячим для України. У ці весняні дні на сході країни розгорталися бойові дії, а епіцентром ще з квітня стало місто Слов'янськ на півночі Донеччини.

З 12 квітня місто контролювалося проросійськими силами та бойовиками самопроголошеної «Донецької народної республіки», які доєдналися до російських терористичних загонів.

Для того, щоб відновити контроль над містом і північною частиною Донецької області, 13 квітня українська влада розпочала антитерористичну операцію. Відтоді в Україні триває неоголошена гібридна війна, яку веде Російська Федерація, не визнаючи своєї присутності, але підтримуючи озброєнням і людською силою проросійські терористичні угруповання.

Три місяці, до звільнення від окупантів, околиці Слов'янська здригалися від вибухів, а українські добровольці та офіцери ЗСУ вчилися воювати з противником, якого донедавна вважали братнім народом.

Те, що в Україні буде війна, багато хто зрозумів вже на Майдані, у страшні лютневі ночі, коли Революція Гідності переросла у розстріли мирних мітингувальників.

Тоді на центральній площі Києва був і Віталій Марків — український хлопець, родом із Хоросткова, Тернопільської області, який на той час вже понад десять років мешкав у Італії. 2004 року його мати, Оксана Максимчук, в Італії вийшла заміж. Вона й забрала сина і доньку з собою. Віталію тоді було п'ятнадцять. Оскільки він на той час ще був неповнолітнім, то, згідно місцевих законів, отримав італійське громадянство автоматично.

Здавалося б, спокійне італійське життя — це ж значно краще, ніж буремна Україна. За десять років, знаючи мову і вивчивши країну, — для чого повертатися на Батьківщину, яка загрузла у російському впливі, відмовившись від Угоди про асоціацію з Європейським союзом, корупції та бандитських схемах?

«Здавалося, переїхали, діти зі мною, у нас нове життя, але якщо маєш коріння і в серці любов до своєї землі, то воно як заболить, і болітиме, поки не буде кінця і не буде перемоги», — так Оксана Максимчук пояснює рішення сина поїхати на Майдан.

Пані Оксана каже, що її Віталій — інакше вона його не називає, жодних пестливих форм імені — з дитинства ріс як звичайний хлопець «із позитивами і негативами», але вже

з малого віку вирізнявся тим, що мав заводний, компанійський і разом із тим командирський характер: «інші діти за ним тягнулися, він любив щось організувати».

«Коли я поїхала в Італію, йому було майже одинадцять років, у такому віці діти не дуже люблять розказувати мамам, чим цікавляться. Але я бачила, що в нього була хороша компанія хлопців і дівчат, вони завжди були разом. І чула не від одного, що він компанійський. Як і зараз побратими говорять, що їм Віталія бракує, бо він міг організувати все, що треба і вирішував би різні питання. Його характер, який проявився змалечку, таким і залишився», — розповідає пані Оксана Максимчук.

В інтерв'ю для волонтерського проекту «Якби не війна» у 2016 році сам Віталій про себе говорить: «В дитинстві був класичним бешкетником, нервував маму. Пам'ятаю, коли ходили в дитячий садочок, я брав іграшковий автомат, фуражку і сусідам говорив, що я йду в армію».

В дитинстві майже всі хлопці бавляться в «війну», але як професію для себе Віталій військову справу спочатку не обирав.

В Італії хлопець вступив до технічного коледжу, закінчив його. Змінював різні роботи, займався виробами по дереву: будував різні дерев'яні будівлі — альтанки, гаражі, балкони. Також працював механіком. І дуже захоплювався спортом: волейболом, баскетболом, йому подобалися командні види спорту. Але особливу любов у нього викликав боді-білдинг.

ЗМІСТ

Українська кров	7
Принципова справа	16
Той день	38
Призначення винного	82
Апеляція	139